

Israel har fulgt Ellen hele livet

– og vil gøre det, når hun går på efterløn

AF ANDERS HJORTH VINDUM

Israel havde sin faste plads i Ellen Hesselund Mikkelsens barndomshjem i Esbjerg. Ikke mindst i aftenbønnen, hvor der blev bedt for frelse og fred for Israels folk og land.

Også Ordet og Israels Sommerstævne blev prioriteret højt – til trods for at det sommetider faldt oven i andre vigtige begivenheder: »Jeg har fødselsdag i begyndelsen af august, og dengang lå Sommerstævnet deromkring. Selvom det faldt sammen, tog min far alligevel afsted på Sommerstævne. Så det med Israel var meget vigtigt,« fortæller Ellen.

Og det har det været lige siden for Ordet og Israels 64-årige projektkoordinator. Som 19-årig rejste hun til Jerusalem for Ordet og Israel – som den første i det social-diakonale arbejde. Da hun kom hjem, engagerede hun sig i det nyopstartede ungdomsarbejde. Mange år senere kom hun i bestyrelsen. Og i 2014 blev hun så en del af medarbejderflo-

Ellen Hesselund Mikkelsen (i blå kjole) blev i 1981 udsendt til Israel. 30. november går hun på efterløn. (Foto: Ordet og Israel)

Når hun ved udgangen af november

Undervisning på kurset »Bibeldage« tidligere i år. (Foto: Ole Andersen)

går på efterløn, bliver Israel ikke lagt på hylden. »Jeg går på efterløn for at få frigivet noget tid til andet end arbejdet – til familien og de nærmeste. Men jeg vil tage mit engagement med mig. Og de mange mennesker, jeg har mødt gennem Ordet og Israel, forsvinder heldigvis ikke,« fortæller hun.

Aftryk og pejlemærker

Efter sin studentereksamen tog Ellen et år til Norge for at arbejde og gå på bibelskole. Herefter var planen at læse teologi.

»Men mens jeg var i Norge, kom der en henvendelse fra Ordet og Israels formand til mine forældre. Han spurgte dem, om ikke deres datter kunne tænke sig at tage til Israel og hjælpe mennesker i Jerusalem,« husker hun. Ellen hældte faktisk til at sige nej, men følte et kald til at tage afsted – og det endte

med halvandet år i Jerusalem, hvor hun blandt andet arbejdede på et plejehjem. Abraham, som var leder der, og hans familie er i dag Ellens gode venner, og hun besøger dem altid, når hun er i Israel.

»Tænk, hvis jeg havde sagt nej! Det kom jo til at præge resten af mit liv. Det satte nogle aftryk og gav nogle pejlemærker,« lyder det, når hun ser tilbage på sine overvejelser dengang.

Nogle af aftrykkene blev sat af de mennesker, hun mødte – og deres gripende historier: »I Jerusalem møder man hele verden. På plejehjemmet mødte jeg en kvinde, som kunne fortælle om tiden før statens oprettelse. Jeg husker også et ægtepar, som begge havde været i koncentrationslejr og havde mistet alt. De var sammen flyttet til Israel og var begge ødelagt af deres oplevelser. Manden sad og græd det meste af tiden. Ved et arrangement ved Grædemuren til minde

Faste deltagere på Sommerstævnet har mødt Ellinor (t.v.) og Kathrine, der ikke går af vejen for at forstyrre midt i møderne. (Foto: Troels Ingemann)

om Holocaust mødte jeg en kvinde, som viste os sin arm, hvor hendes nummer fra koncentrationslejren var tatoveret. "Never forget", sagde hun.»

På spørgsmålet om, hvorfor Israel optager hende så meget, tænker Ellen længe. »Det er svært at forklare,« siger hun. »Jeg tror, det skyldes, at det har betydet meget for mig både som menneske, som kristen og som teolog. Det var ikke kun en faglig interesse. Heller ikke kun store oplevelser med kulturen, naturen osv. Og det handlede heller ikke kun om det åndelige og min bibellæsning. Der var ligesom noget i alle de kasser.«

Når det gælder betydningen for tros-livet, bruger Ellen en formulering, som mange andre før hende også har brugt efter at have været i Israel. »Det gjorde min bibel levende!« Blandt andet gjorde mødet med de messianske jøder et stort indtryk. »Vi mødte en lille husmenighed

i Netanya, hvor de ikke måtte synge højt på grund af naboerne,« husker hun.

Men også mødet med naturen og geografien gav nye perspektiver på Bibelen. For eksempel en vandretur i ørkenen fra Jerusalem til Jeriko. »Det var en levedegørelse af det landskab, jeg havde hørt og læst om,« forklarer hun.

Et andet godt eksempel er et minde fra plejehjemmet, hvor der stod et stort figentræ: »Det var fantastisk at se naturen springe ud i Israel i februar. Men det der figentræ skete der ikke noget med, og jeg tænkte "kom nu!". Langt om længe sprang det også ud. Og det er jo det, Jesus siger. At når vi ser figentræet blomstre, så ved vi, at det snart er sommer.«

Ellen er ganske habil til hebraisk, og det at lære sproget har ikke kun været praktisk under de mange besøg i Israel. »Det har været med til at lukke mange

ting i Bibelen op for mig,« lyder det.

To års undtagelsestilstand

Sidst Ellen var i Israel, var i oktober 2023, hvor Hamas begik det forfærdelige terrorangreb. Begivenhederne den dag har fået store konsekvenser for Ordet og Israels – og dermed også Ellens – arbejde.

»Det at vores arbejde i Israel blev stoppet så brat, og at der ikke har været en horisont for, hvornår vi kunne genoptage det, har været svært,« fortæller hun. »Jeg var været bekymret for Joffi, men er glad for og stolt over at se, at de stadig er engageret og får folk med, også selvom vi ikke har kunnet sende unge til Israel.« Ellen kom i øvrigt i 1985 med i den allerførste bestyrelse for det ungdomsarbejde, som senere fik navnet Joffi.

Oplevelsen ved at være i Jerusalem 7. oktober sidder stadig i hende, fortæller hun. »Med mit hoved vil jeg meget gerne tilbage til landet snart. Men chokket sidder nok stadig i mig. Især oplevelsen af at skulle i beskyttelsesrum og det, at vi ikke vidste, om vi kunne komme ud af landet. Og da vi så rejste hjem, var det svært at forlade mine venner og familie, som måtte blive,« husker hun.

Dengang havde hun næppe forestillet sig, at det skulle blive den sidste tur som ansat i Ordet og Israel. Forhåbentlig varer det ikke længe, før Ellen – og alle andre, som savner alt det, Israel har at byde på – igen kan rejse afsted.

Selvom afslutningen ikke blev som håbet og forventet, ser Ellen tilbage på mere end 11 gode år som ansat i Ordet og Israel. »Det har været rigtig godt,« konkluderer hun. »Blandt andet fordi jeg har fået lov at prøve nye ting af. For mig var det oplevelsen af at lande på den helt rette hylde – at slutte ringen.« ☺

Ellen Hessellund Mikkelsen kort fortalt

- Født i 1961
- Opvokset i Esbjerg
- Bor i Skejby med sin mand, Lars
- Mor til to
- Blev i 1981 sammen med Krista Andersen den første, som Ordet og Israel sendte til Jerusalem for at udføre social-diakonalt arbejde
- Blev i 1985 formand for den første joffibestyrelse
- Uddannet teolog fra Menighedsfakultetet
- Kom i Ordet og Israels bestyrelse i 2011
- Blev i maj 2014 ansat som projektkoordinator
- Går på efterløn 30. november og fortsætter som frivillig underviser.